

Uns pocs exemples vàlids

La política a Catalunya és convencional per voluntat i per convicció dels qui la fan. De manera obstinada, els partits independentistes –i no cal dir-ho, els que no se'n senten o es proclamen profundament espanyols– recorren a les estratègies, als tripijocs, a les traves d'una política pensada i feta per a temps ordinaris. Però a Catalunya, almenys per als centenars de milers de persones que es manifesten obstinadament cada Onze de Setembre, i que voten aquestes opcions, els temps són extraordinaris. Temps de grans decisions, de riscos mesurats, d'audàcia apamada. Temps de trencament amb un Estat que ha declarat la guerra bruta a l'anhel majoritari dels catalans. Tant se val que siga la independència mateixa o l'instrument democràtic per accedir-hi.

Si hi ha res que altera profundament el temperament i les esperances dels centenars de milers de persones que volen constituir-se en un Estat, en una república independent, és l'escassa volada dels qui han d'articular aquesta voluntat políticament. D'aquells que sovint dificulten en nom dels seus partits, o dels seus matisos, els acords necessaris per convertir uns temps ordinaris en extraordinaris. Per això són tan necessaris els escassos exemples que trenquen la norma. Les personalitats, cíviques o polítiques, que s'alcen damunt de qualsevol sigla i són capaços de projectar-se humilment i generosament, sobre la gent, fins i tot sobre els que no comparteixen els mateixos ideals. Com Jordi Carbonell, que va morir a Barcelona la setmana passada.

La llarga trajectòria de Jordi Carbonell el va dotar d'una autoritat moral que no li discutia ningú i que li permetia discrepar amablement dels líders dels grans partits. "Que la prudència no ens faci traïdors", va proclamar a Sant Boi l'Onze de Setembre del 1976. La frase va quedar gravada per a la història i ha estat repetida, sovint de manera oportunista, pels uns i pels altres. Cal ser prudents, però cal ser també alhora audaçs, demanava Carbonell. I ho demanava algú que havia estat detingut, torturat, tancat a la presó i represaliat en la vida civil. Que va negar-se a parlar en castellà als sinistres calabossos de la Via Laietana i que va perdre la plaça com a professor a la Universitat Autònoma per combatre la dictadura.

Una vegada i una altra en els darrers anys Carbonell s'alçava de la cadira de rodes i es posava a caminar. Al costat dels audaçs. Quan li van preguntar darrerament en un programa de televisió què més esperava de la vida, va somriure bondadosament i va contestar: "Veure la independència del meu país". No ha pogut ser. Però podrà ser si els qui l'han d'articular políticament el prenen com a exemple.

11

48

42

28

62

La Galeria

57 LITERATURA

Entrevista a Olga Xirinacs
Alba Rico

58 LITERATURA | Lluís Bonada

'Música de cambra', el primer llibre de poemes de James Joyce, a l'abast del lector català

59 MÓN EDITORIAL

60 CINEMA

Repressions, autorepressions
Àlex Gorina

61 TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Estiu 5

62 TEATRE
El cost del passat
Francesc Foguet i Boreu

63 ART
L'efecte Morales
Ricard Mas Peinado

64 ART | Pere Antoni Pons
El mestre i els deixebles que no el superaren

65 GASTRONOMIA | J. Fàbrega
Desdentegats

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Foto de la portada: Oriol Duran/El Punt Avui
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.